

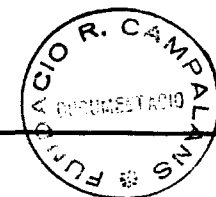
REDACCIO:

Josep PALLACH
32. av. de la République,
MONTGERON (S. et O.)

ADMINISTRACIO:

M. MIQUEL
26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse *Preis de l'exemplar: 20 francs.*

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Tot el poble de Catalunya ha de col·laborar a la campanya de protesta

- * Al costat de les altres forces democràtiques, el M.S.C. i la U.G.T. de Catalunya, criden als treballadors i a tots els ciutadans a manifestar llur oposició, i adrecen una « Declaració » a totes les personalitats i Organismes Internacionals per què cessi l'ajuda a la dictadura.
- * Amb l'adhesió de la F.N.E.C. i dels Universitaris, els estudiants afirmen com sempre que estan al costat del poble. Acedo fa detenir més de vint estudiants.
- * A Madrid, un Estat sense política i sense diners pidola ajuda al Fons Monetari Internacional. Però aquesta imposa condicions econòmiques de sanejament que la dictadura no pot acceptar. Avui més que mai, cal protestar!

La situació econòmica resta desesperada. Una « Declaració » del M. S. C. i de la U. G. T. enviada a les personalitats estrangeres, i als Organismes Internacionals. — Després del manifest dels democrata-cristians afirmant la necessitat d'una gran Campanya de Protesta que digui a tot el món els veritables sentiments del país, s'han succeït diverses preses de posició. Publiquem ací la Crida del M.S.C. i de la

U.G.T. de Catalunya. Igualment, aquestes dues organitzacions han donat a conèixer una important Declaració (1) que analitza l'actual crisi econòmica, senyala les causes del total fracàs de la Dictadura en aquest com en altres terrenys i diu els remeis possibles: el més important és que els governants tinguin la confiança i el control constant dels governats. Sense això cap de les fórmules que ara s'estudien no pot ree-

xir: totes pateixen del mateix mal, que vint anys de règim dictatorial han posat abastament de relleu.

El « Programa Nacional de Inversions », gest de propaganda. Tot acabarà demanant un préstec d'alguns milions per « anar tirant ». — Segons sembla el report que han preparat els tècnics del F.M.I., és molt sever i senyala la situació catastròfica de les finances espanyoles: sense divises, amb la balança exterior deficitària permanentment, havent « eixugat » mil milions de dolars d'ajuda americana, sense cap millora en el nivell de vida, amb una inflació devoradora. Les mesures que preconitzen impliquen una veritable « cura de veritat », i la devaluació per començar-la. Es ben dubtós que tot això pugui aplicar-se amb aquest règim. Com és dubtós que s'apliqui el famós « Plan de Inversions », que ha publicat la premsa amb gran luxe tipogràfic, per fer oblidar la misèria de l'actual situació. No és res més que propaganda: una mena de Valle de los Caídos, igualment buit que el de Cuelgamuros. Com es finançaran els 84.000 milions d'inversions? Amb l'inflació? Demanant noves ajudes? Exprement un xic més els petits industrials mentre les empreses monopolístiques i els grans establiments bancaris hi fan nous beneficis? Escanyant un xic més els treballadors?

Què ha de planificar les inversions? L'I.N.I.? Aquesta olla de grills que és la C.N.S. — com es diu seriosament per Madrid?

Tot això són preguntes inútils. Nosaltres sabem que sense un govern sotmès al control de l'opinió pública, i que tingui la confiança de la gent no hi ha represa econòmica possible. I no hi ha ajuda exterior, per necessària que sigui. Aquesta és la veritat i, si algú en dubta encara, li donem cita per

(1) Aquesta declaració la publica, íntegra, el fraternal portantveu del Secretariat de Catalunya de la U.G.T., i ha estat enviat, en francès i en anglès a tots els Organismes Internacionals.

(Passa a la pàg. 2.)

TREBALLADORS! CIUTADANS!

HEU DE SABER

que el règim travessa la crisi econòmica més greu de la seva llarga història de misèria i de corrupció. Que no hi ha crèdits ni divises exteriors i que entretant els Països Europeus s'associen en el Mercat Comú. Que les restriccions de gasolina seran inminents, que el ministre Ullastres i el ministre Gual Villalbi són incapaces de fer res i són pràcticament dimissionaris.

HEM DE PROTESTAR

omplint de les P. de la protesta obrera i ciutadana les parets de les fàbriques i tallers, preparant-vos a la manifestació pacífica que ha d'acabar amb el caos i el desgovern de la dictadura, i que

HEM D'EXIGIR

SALARIS DECENTS que permetin als treballadors de viure com a persones.

VIVENDA PER A TOTS.

JUSTICIA pels que especulen amb la fam i la misèria del poble.

LLIBERTAT pels empresonats injustament per la dictadura.

UNA POLITICA ECONOMICA en benefici del país i de l'interès popular i no en benefici dels grans monopolis i dels grups de pressió.

I com estem convençuts que **CAP DICTADURA** no pot donar-nos aquests drets elementals:

HEM D'OBTENIR

UN REGIM DE LLIBERTAT I DE DEMOCRACIA, que és l'únic que pot resoldre els problemes del nostre poble.

CIUTADA, TREBALLADOR: Col·labora per tots els mitjans a la Campanya de PROTESTA! Atenció a les consignes que et donarem per a fer-la reeixir!

Barcelona, Març del 1959.

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA.
UNIO GENERAL DE TREBALLADORS.

LA COMUNITAT DEL LLIBRES

per M. SERRA I MORET

UN dels pocs premis d'atalac que ens han pervingut en la nostra lluita per la llibertat fou la de saber que en la sessió solemne del Parlament de l'Uruguai celebrant la caiguda de Berlin, el diputat socialista Dr. José P. Cardoso — a qui no coneixiem ni de nom — havia invocat el pensament i el text d'un estudi nostre que va fer fortuna i que es titulava «Leyes y Libertad». La mort del nazi-feixisme, la caiguda de Berlin, i les llibertats mateixes que gaudim aci, a l'Uruguai — deia el Doctor Cardoso — són demostració de la validesa de les idees de Serra i Moret, de com la llibertat triomfa per les excel·lències de la intel·ligència i de l'esperit, base i impuls de l'acció en la suprema lluita per la superació de l'animalitat original, idees d'universal vigència que corrobora la famosa frase de Dupont de Lemont a Jefferson: «La llibertat no existeix precisament en les lleis, sovint mal aplicades, sinó en la mentalitat i la conducta constant de la gent».

Suara el Congrés Federal dels Estats Units, reunit expressament per a commemorar el 150 aniversari del naixement d'Abraham Lincoln, escoltava amb reverent silenci la paraula inflamada del vell poeta Carl Sandburg glossant el pensament i la inspiració del profeta, l'alliberador d'esclaus per damunt de lleis i tradicions, representant la cadència del memorable discurs de Gettysburg, sobretot que «els homes no han de proferir paraules de les quals no se sentin voluntariament responsables en el temps i en l'eternitat», que «la lluita ferotge per la qual estem passant reflectirà damunt nostre en honor o deshonra fins a la darrera generació», i aquell final patètic, pregonament real i sentit, que «la nostra defensa es funda en la preservació de l'esperit que proclama la llibertat com heretatge de tots els homes, de totes les nacions, de tot arreu del món».

Les grans idees prenen cos i prenen forma per tal que els sentits més obtusos les arribin a percebre i assimilar. Els bàrbars entenen la llibertat com una mena de superbarbàrie i no entrelluquen la finor espiritual que és producte i essència de la llibertat i que es demostra en el respecte a la personalitat i a la llibertat del pròxim. I els cossos legislatius de les Amèriques, com mantes vegades la Cambra dels Comuns britànica, semblen acadèmies literàries i líriques i s'entreenen a glosar les altes realitats que el vulgus pren per abstraccions, tals com la llibertat, la justícia, la fraternitat, el benestar social, la sobirania popular. El nostre amic Krustxev no ha pogut copsar encara i bé ho demostra en el discurs de set hores de durada adreçat al darrer Congrés del Partit Comunista de la U.R.S.S. sobretot quan enumera i comenta les llibertats que gaudixen els pobles d'Occident. Krustxev es mou encara en el pla d'oposar la dictadura bolxevic a la dictadura nazi o franquista, lluita de nivell inferior que té ben poc a veure amb la gran lluita humana per la llibertat.

El dia 9 de febrer a la Cambra de Representants dels Estats Units, el diputat pel quart districte d'Oregon, Charles O. Porter, parlava de l'antiga tragèdia espanyola i per il·lustrar els legisladors es servia de l'excellent llibre del nostre bon amic Lawrence Fernsworth, «Spain's Struggle for freedom». Els diputats que s'empapen dels sentiments de Lincoln no poden ésser indiferents a la lluita d'Espanya per la llibertat. Nosaltres els farem retret de l'ajut prestat a Franco i a dictadors sudamericans i ens sentirem ofesos quan el President Eisenhower saluda el general traïdor en l'aniversari del seu aixecament contra la República. Però el llibre de Fernsworth és més eloqüent i més efectiu que les nostres queixes i ressentiments. Són molts els periodistes, reporters, columnistes i escriptors nordamericans que han treballat i treballen a favor de l'Espanya vexada i oprimida i alguns no han deixat de comprendre la tragèdia de Catalunya en la llarga etapa d'expiació i penombra. Però Fernsworth té el mèrit d'haver viscut amb nosaltres els temps de la guerra com a corresponal del vell diari londinenc «The Times», d'haver comprès els nostres dolors, i d'haver previst les conseqüències del triomf franquista en les seves cròniques a les importants revistes «Foreign Affairs» i «The Fortnightly». I ara, quan molts d'altres fan oïsos a denunciar al món l'estolidesa i la maldat de l'infim dictador espanyol i del seu règim, Fernsworth fa història i fa doctrina amb el seu llibre demostrant els mals que pervenen d'obviar i traïr la llibertat dels homes i dels pobles i que la degradació de Catalunya i d'Espanya no és cap episodi contingent i fortuït sinó el seguiment, la cadena del regne de perversió dels poderosos indigents mentals que han dominat sobre el poble, privant-lo, naturalment, de llibertat, i mantenint-lo primitiu, ignorant, sotsdesenvolupat, incapaç de comprendre la valor ètica i informativa de la llibertat, incapaç de saber el gust que té perquè mai no ha entrat en la seva vida.

(Segueix pàg. central).

AL CAP DE VINT ANYS
DE REPRESSIO
UN SOL CRIT: AMNISTIA !

LLIBERTAT PELS EMPRESONATS !

Mentre a Barcelona Reventós i Sampsons continuen encara detinguts a llurs domiciliis, i a Carabanchel els treballadors Casablanca, Padrós i Garcia resten empresonats al costat dels d'altres pobles d'Espanya, els metges de San Sebastian darrerament detinguts han estat alliberats.

Cal dir i repetir que aquestes llibertats, que el règim es veu obligat a donar a causa de la pressió dels ciutadans i internacional, han d'estimular-nos simplement per aconseguir la llibertat de TOTS els detinguts polítics que al cap de vint anys de la guerra civil encara són empresonats per la Dictadura.

La campanya per la Llibertat de Vega Alvarez, que mena la «Soló», continua viva i nosaltres ens hi sumem puix en ell veiem un símbol dels milers d'empresonats sindicalistes. Com ens sumem a les reclamacions d'amnistia de tots els detinguts siguin quines siguin llurs tendències polítiques o socials.

La lluita per la llibertat ha de continuar. Els policies de Barcelona que han apallissat durament els estudiants Moll, Plans, Abad, Borrell, finalment alliberats amb llurs companys, gràcies a la protesta exterior, han de saber que enfront d'aquests mètodes hi estem tots els demòcrates sense distinció de tendències. I que no pararem fins a acabar-los per sempre a tot Espanya!

LA LLUITA D'ESPANYA PER LA LLIBERTAT

Lawrence Fernsworth, autor del llibre citat per M. Serra i Moret en el seu article, ha residit llarg temps a Catalunya i coneix i estima els catalans. Reproduïm a continuació uns paragrafs d'aquest interessant llibre de Fernsworth relatiu al sacrifici del nostre President màrtir:

«Un dels crims que més particularment va commoure Europa i tot el món lliure va ésser l'execució en el tristement cèlebre castell de Montjuïc de Barcelona de la persona de Lluís Companys, el darrer President del Govern de la Generalitat de Catalunya. En els primers dies de la invasió de França per les forces nazis fou capturat a Nantes i lliurat a la mercè de Franco. I després de mil sofriments, allà, en el famós castell de Montjuïc, una matinada d'octubre del 1940 va trobar la mort davant d'un escamot de trabucaires. Les seves darreres paraules foren un vigorós i vibrant «Visca Catalunya», proferides, naturalment, en la seva llengua materna.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA